

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Dynd-Kongens Datter

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098737880224/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

kom det mere frem, og i Aaringer, ja, medens Storkene gjorde samme Reise, i Høst mod *Nilen*, i Foraar mod *Vildmosen*, blev det lille Barn en stor Pige, og før man tænkte derover, var hun den deiligste Jomfru i sit sextende Aar; deilig af Skal, men haard og *beesk af Kjerne, vildere end de Fleste i denne haarde, 5
mørke Tid.

Det var hende en Lyst at stænke med sine hvide Hænder det dampende Blod af den slagtede Offerhest; hun bed i Vildskab (29) Halsen over paa den sorte Hane, som Offergoden skulde slagte, og til sin Pleiefader sagde hun i fuld Alvor: 10

»Kom din Fjende og slog Toug om Bjækehovederne af Tager, lettede det over dit Kammer, medens Du sov, jeg skulde ikke vække Dig om jeg kunde! jeg hørte det ikke, saaledes surrer Blodet mig endnu om det Øre, hvorpaa Du for Aaringer siden gav mig en Kindhest, Du! Jeg husker!« 15

Men *Vikingen* troede ikke paa de Ord, han var, ligesom de Andre, daaret af hendes Dærlighed; vidste heller ikke om, hvorledes Sind og Skind skiftede hos liden *Helga*. Uden Sadel sad hun, som groot fast til Hesten, der jog i fuldt Løb, og ikke sprang hun af, om den bedes med de andre ondsindede Heste. 20 I alle sine Klæder kastede hun sig tidt fra Skrænten ud i Fjordens stærke Strømning, og svømmede *Vikingen* indse, naar hans Baad styrede mod Land. Af sit deilige, lange Haar skar hun den længste Lok og flettede sig deraf en Stræng til sin Bue: »Selvgjort er veigjort!« sagde hun. 25

Vikingefruen var vel efter Tid og Vane sterk i Villie og Sind, men mod Datteren var hun at ligne som en blød, angst Qvinde; hun vidste jo ogsaa, at det var Trolldom, der hvilede over det forfærdelige Barn.

Det var som om *Helga*, ret af ond Fornøielse, lidt for ofte 30 fænt paa, naar Moderen stod paa Svalen eller traadte ud i Gaarden, at sætte sig op paa Brøndkanten, slaas med Arme og Been, og derpaa lade sig plumpe ned i det snevre, dybe Hul, hvor hun, med Fry-Naturen, dukkede og løftede sig igjen, kravlede saa, ligesom om hun var en Kat, og kom drivende af Vand 35 ind i Høisalen, saa at de grønne Blade, der vare strøede paa (24) Gulvet, røndte sig i den vaade Strøm.

Dog eet Baand var der, som holdt liden *Helga*, det var Aftenskumringen; i den blev hun stille og ligesom eftertænksom, lod sig kalde og føre; da ligesom drog en indre Fornøielse hende 40 til Moderen, og naar Solen sank og Forvandlingen ude og inde

5 *beesk] bedsk k, beesk r, harsk A.